

OBLETAVANJE VEJ

Jiři Pištora

Od jutra brodim po rjavini, pokažite mi,
koga naj zmiri kri teh teličkov,
vsi si netimo ogenj s platni iz Arlesa,
z nami vsemi je tako,
iz starinskih okvirov z odstopajočim zlatom
počasi vstaja dim,
pokažite mi pobito, ki jo sežigajo v peči,
in pokažite mi ga,
ki jo sežiga,
in jaz vam povem,
kdo ste bili.

Zanamcem ne bo ostalo van Goghove rumenine
niti za kalužnico. In tudi v naju je samo spomin
na minulo v tvoji sobi,
nekoč se je tam zgodaj zbudila v okno češnja
in midva sva bila zaljubljena cromagnonca,
neznansko sama z ognjem, ki sva ga pravkar odkrila ... pravim,
snemi to sliko, in ti mi odgovoriš,
to je okno.
Zares je bilo.

Na take davne reči mislim pri Labi,
kjer je jesen in se zdi,
da je tudi z nami že marsikaj bilo,
in oken, ki jih ne bova zamenjavala s slikami,
je vedno več, toda reci,
bi še znala pisati na skorjo breze?
Znala, kajne. Pokaži.

Usahla kri teličkov se lušči z vej,
tenek dim se vije skoz globel v tišini in brezvetrju,
vrača se, kaže na prazno krošnjo in pravi,
ne veste, prosim vas ...